

מסורת הש"ס

(א) לקמן [יט. כ.] לה.
(ב) לקמן יח. [גיטין ס.].
(ג) [לקמן ד. סו.]. (ד) [לעיל
ז. וש"נ.]. (ה) [גיטין יב.].
(ו) גי' רש"א בין כספיו
למזון שלפניו ועי' רש"י.

הגהות הב"ח

(א) נב' מוקי לה למצינ' בשטרא דלוי אקייטא:
(ב) רש"י ד"ה אבי אמר ובי אלב השתא דנקן. י"ב וכו' למאי דקס"ד השתא ומשום הכי פריך לקמיה אמאי דלוי יחזיר סי' אלב למאי דנקן הוה טעמיה דלוי משום דחשיב לפרשן וקלמטא וכו' שער שנחמל שפעריו:
(ג) ר"ה הניחא וכו' הלכך איכא למימר. י"ב פירש' כמלך חזק מודה:

גליון הש"ס

נמ' אב"י אב"י אב"י
בחדושי. ע"י רש"י
בחדושי קדושין דף כ"ו
ע"א ד"ה ע"מ שחמנו
ט' שטר:

מוסף רש"י
דייחיקי. לזולת שכיב מרע,
לא מהא דמקס ולחיות
(גיט' כז.)

מוסף רש"י

דייחיקי. לזואת שכיב מרע,
 דא מהא למיקס ולהיות
 (ג'ס"ו כז).

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

סיו מהיום צין ילדה צין לא ילדה
אי הכי. דבשטרי דלאו הקנאה לא
הלאה המעות מחני' דקחני כו':
מעות בפניהם לא כחציון: אביי

ללוה

"בשטרי הקנאה דהא
 מתניתין דקתינן אם יש
 יחזיר ואוקימנא בשחי
 כתב ללות בניסן ולא
 למכור לקוחות שלא
 נחיו אי בשטר הקנאה
 אי בשטר דלא הקנא
 אמרת כי ליכא מלוה
 רב אם אע"ג דשטרי
 מלוה בהדיה לא כתב
 אתרע ליה וחיישנא דלא
 אכר עדי בחתומיו
 דלאו הקנאה משום
 דאמר ר' יוחנן

בשטרי דלאו הקנאו
בהדיה לא כתבין
וכתוב אלא הא דת
ושחרורי עבדים דיית
זה לא יחזיר שמא כת
שלא ליתנם וכי נמלך
אמרת עדיו בחתומיו
דקא מטו לידיה אבל
לא אמרין אלא מתני
חוב אם י' בהם אח
ואוקימנא כשחיב מוט
ללות בניסן ולא לזה
אסי דאמר בשטרי אק
דלאו אקנייתא וכדאמ
עדיו בחתומיו וכן לו
לך אביי מתני' היינו
ולקנוניא ולשמואל
לפרעון ולקנוניא מאי
סבר לה כרב אסי
מוקי (ב) מתניתין בשמ
אי סבר כאביי דאמר
לו מאי איכא למיור
כשאין חייב מודה אי
נכסים אמאי יחזיר נה
מבני חרי מגבי גבי ע
שמואל אומר היה רבי
בו אחריות נכסים אי
ולא מבני חרי וכי מא
יחזיר אמר רבי נתן בר
צלוחיתו של מלוה
לצור על פי צלוחית

דמוודה אביי בדלא מטא שטרא ליהדי
מבב ללוח ולא ליה לגמרי ולא מטא
כשאין חייב מודה. כנחית השטר
א. וא"ת יתקיים בחומתיו כיון שגפל
היה לא נזהר ומהמניין ליה להאי:
אינו

מיון מרובה אף על גב דרוב אסי חזרי
גבר נתן לסופר ואינו רוצה להפסיד
פשוט שנתן לסופר ועוד שירא המלוה

שעבד נפשיה אי הכי
בהן אחריות נכסים לא
כי מודה ומשום שמא
לזוה עד תשרי ואתי
כדין אמאי לא יחזיר
הא שעבד ליה נפשיה
ליכא למיחש דלא
בההיא אלא כתבינן א"ר
דלאו הקנאה כי ליכא
וגין מתניתין "כיון דנפל
ממא אקרי וכתב⁽⁶⁾ אביי
זוכין לו ואפילו שטרי
קשיא ליה כיון דאמרת
הי כי ליתיה למלוה
ליכא למיחש דאקרי
נפשו⁽⁷⁾ "מצא גיטי נשים
קיי מתנה ושוכרים הרי
נשים היו וגמלן עליהם
עליהם מאי הוי והא
זוכין לו הני מילי היכא
היכא דלא מטו לידיה
תין דקתני מצא שטרי
אחריות נכסים לא יחזיר
היה ומשום שמא כתב
עד תשרי בשלמא לרב
יניחא מוקי לה בשטרי
ריגין אלא לאביי דאמר
ממאי איכא למיזר אמר
טעמא דדיחשי לפרעון
דאמר "לא חיישינן
איכא למיזר הניחא אי
דאמר בשטרי הקנאה
ר עדין בחתמוי וכן
שמואל מוקי למתניתין

הכי כי אין בהן אחריות
דלא גבי מן משעבדי
שמואל למעמיה דאמר
מאיר שטר חוב שאין
גובה לא ממשעבדי
חר שאינו גובה אמאי
אושעיא לצור על פי
ונהדריה להו ללוה
ו של לזה לזה הוא
דאמר

ולא קאי אדאמר אביי
דחיישין פארען ופקננא.
ולכך לא יחזיר אפילו אין
קאמר משום דחיישין לקננא
נמחל שעבודו ועמה רואה לו
ומלוה נמי רואה בדבר שיי
אם לכתב ללות ולא ליה ועל
ועוד פסוקי המלוה שנה
ששמו הפרעה ואהלוה שנה

2.

דריש 15. מכלן קשה לרש"י דריש
 פ. ד. וס' דריש (שערות) דחקן
 חבד בגמרא דנפקא מינה לשטרי חבד
 וקדשו וס' דתחלה שנת המלך חלל
 כל מלך דלן אס שטות פטמיס שאין
 כגון אס כחז וז דכסליו
 ג' לתקן וזאלו עדים ואמרו
 שחשבתם לן ללך דללוהו אלל
 חלל המלך ללוהו לט חתמו ראיות ששני
 שטר ללוהו אע"פ שאין מלוה

ועמו אבל ראיתו שגלויו אומה מלו
במחמא בשנת ג' למלך ואין אתו יודעים
אין קודם לכן או אחרי כן שאין אתו
יודעים מתי עמד המלך אל בין
המלכות לנכסיו של אחרייו והוא בין
המלכות תחלה א"כ מוקדם הוא ופסול
ואו בין נכסיו לתמוה של אחרייו והוא
מאוחר ויבא ויבא והשאלה שקבעו
ר"ה היה היה תמוה תחלה שטר
המלכות הוא ויבא ויבא והשאלה לא"כ
לא מוקדם הוא דעדין בתחומיו
ולרצו אפי' נמי דלית ליה למה
הואכרע לעשות תקנה כיון דלית ליה
יובאין שטר המלך אלא בשטר
הקנאה ועוד וכי רגילות הוא שיסבחו
כל העולם והספור וי"ד מתי עמד
המלך שהוצרכו לעשות תקנה בשביל
כי עוד דאבד ליה למימר דנ"מ
נכסא בכל שמות שאלו דעמי מחזיקים
בשנת המלך וע"ק יותר אך אין מקומו
הוא ונראה לפרש דנ"מ לשטר חוב
ההמוקדמים היינו כגון שאם עמד
המלך בנכסיו ששיעור כ"ט בלחוד
בשנה של אחרייו כשיעור כ"ט יעשה
הספור ביום אחד ויסקור שעמד
המלך אשחקד בלחוד גניןן ויכמו
העמדה בנ"מ בלחוד שנה ראשונה
והוא שטר זה מוקדם שנה שלמה
ועל פסול לכולי עלמא שכותב עתה
ששנה של אשחקד אבל נשקבעו
ר"ה לא יעשה דמיוס שי
לעמידה המלך שהוא ראש חדש ניסן
בחד הספור שנה שנה ומשם ואילך
עד פסח הבא:

משום דקשיא **מיה** דאביי
 תימה דנשביל כין לא
 הולךך לומר עדיו בחטומיו וכן לא
 הולכיהו יסבור דליין וכן כרב אבי
 ומתניתין שטותין שטר ללוה בשטר
 הקנאה ודלמא מקריי וכתב לא
 יעמיד משהו כדאמר בשבזי מודה
 לא כי יחזיר משום דהישיין לפרעון
 וילקוטניא כדאמר בסמוך וי"ל משום
 דקשיא לאבי לא יחזא ליה שניא
 דרב אבי ומילתא בלפי דנפשה היא
 בחטומיו וכן לו: דאביי **עפא**
 ובר רבנן אחריות טעות סופר הוא
 אחריות וכן לרב אבי תימה אמאי
 יומא משום דהישיין שמא פטרו וכבר
 וללן כו כדי להריסא פטריה ספרא
 ממונ ומתקם וי"ל משום פשיטי

רועה ללנות ומפקיד ללקוחות משום
ל משעת כתיבה אבל כשלוה ופרע
א נכח השטר:

עין משפט
גר מצודה

קרא א מיי פכ"ד מהל'
מלוה ולוה הלי' א'
ועיין מ"מ שבתה כ"ע
סמג עשין עד טו"ש"ע ח"מ
סר לט סעף יג:
ב [טו"ש"ע ח"מ סר מג
סעף טו]:
ג [טו"ש"ע ח"מ סר סה
סעף יד]:
קרב ד מיי פ"ה מהל'
אכידה הלי' א סמג
עשין עד טו"ש"ע ח"מ סר
סה סעף ו:

יְבִינוּ חֲנָאֵל

[illegible]

(א) אולי צ"ל יב"ש כשנרד
הקנאה.
(ב) צ"ל אחר ר"מ דימור
למילה וכו'.